

vil sees, at saaledes som Lovforslaget vil komme til at foreligge med de af Udvalget her foreslaaede Endringer, vil § 2 indeholde Forbudsbestemmelser med tilhørende Straffebestemmelser, § 3 Forbudsbestemmelser uden Straffebestemmelser, § 4 Forbudsbestemmelser med Straffebestemmelser tilligemed en indskudt Bestemmelse om, at ogsaa Forbudet i § 3 er strafbart, og endelig § 5 en ny Straffebestemmelse. Der til er der endnu føiet en Bestemmelse, som skal gjælde saavel for denne Paragraph som for den forrige Paragraph. Det er saaledes væsentligt Lovforslagets Bygning, som har foranlediget dette Endringsforslag, hvorved vi have meent, at den vilde kunne blive noget skjønnere. Desuden forekommer der mig ogsaa at være andre Ting, der kunde paaankes, men i alt Fald vil jeg antage, at det erkjendes, at Redactionen vistnok vil falde noget bedre efter vort Forslag, end naar Udvalgets Forslag vedtages. En væsentlig Grund for os var ogsaa Bestemmelsen i § 4, hvor der staar: „Fra Hjortenedagen efter den Tid, da ifølge foranstaaende §§ 2 og 3 Fredningstiden er begyndt osv.“, idet denne Bestemmelse altsaa henviser til første Stykke af § 3, hvor der imidlertid ikke er Tale om nogen Begynsels- eller Udløbstid for Fredningen, da de der omtalte Dyr skulle fredes bestandig. Der var endvidere den Mangel tilstede, at naar Udvalgets Endringsforslag under Nr. 5, saaledes som det oprindelig forelaa, vedtoges, saa at der altsaa i 3die Linie af § 4 efter Ordet „dette“ kom til at staa: „saavel som af de i § 3 indeholdte Forbud“, saa svarede Paragraphens Udtryk „falskudte og kjøbte Dyr“ ikke til Forbudet efter § 3. Dette er nu blevet rettet, siden vi forfattede vort Forslag, men det var som sagt en medvirkende Grund, som imidlertid nu altsaa er bortfalden. Men vi troe, som sagt, at der kommer nogen U skjønighed tilstede i den hele Bygning af §§ 3, 4 og 5, naar ikke den af os foreslaaede Affattelse vedtages, og jeg skal derfor efter Sagens hele Stilling ikke undlade at anbefale den til det ærede Things Vedtagelse.

Ogenbøll: Den ærede Ordfører bemærkede før, at Udvalget paa Grund af de

Udtalelser, der ere faldne ved forrige Behandling, har foreslaaet et nyt Stykke føiet til § 5, som gaaer ud paa i visse Tilfælde at fritage Kjøberen for Ansvar, og det er i den Henseende, jeg kunde ønske at henvende Ordet til ham, for at faae en nærmere Forklaring over dette Stykke, der i flere Henseender forekommer mig tvivlsomt. Jeg vil nu ganske afsee fra den Betragtning, at der overhovedet ligger noget Farligt i at lade Kjøberen gaae fri, naar han kan henvise til Sælgeren, fordi det i enkelte Tilfælde, som kunne tænkes, nemlig hvor Lo staae i Forbindelse med Hunden som Bildthandleren og Krybskytten, og hvor Bildthandleren altsaa ligesom er Hæler, vilde være aldeles urigtigt, at Kjøberen skulde gaae fri. Dette vil jeg imidlertid lade staae hen; thi det er et Tilfælde, som ikke saa ofte vil indtræde; men Stykket giver dog Anledning til nogen Tvivl. Naar man læser det, skulde man synes, at der handles om to Tilfælde, idet der staar, at Kjøberen skal være fri, „naar det Kjøbte har været offentlig falskudt, eller han kan paavise Sælgeren.“ Men derved bliver det noget uklart, hvad det vil sige at paavise Sælgeren. Meningen skal dog aabenbart være den — og det er navnlig det, jeg vilde have konstateret som Things Mening — at Kjøberen kun skal kunne frie sig ved at paavise en Person, som kan straffes istedetfor ham; men naar dette er Tilfældet, saa er der en Pleonasme tilstede, idet saa den første Sætning „naar det Kjøbte har været offentlig falskudt“ er overflødig; thi Kjøberen maa i hvert Fald paavise den, af hvem han har kjøbt det, hvad enten det har været ved offentligt eller privat Salg, men i saa Fald var det tilstrækkeligt, at der stod: „naar han kan paavise Sælgeren.“ Naar det derimod virkelig er to forskellige Tilfælde, af hvilke det første er det, at det Kjøbte har været offentlig falskudt, i hvilket Fald Kjøberen altsaa ikke behøver at præsentere Sælgeren, saa er dette en meget farlig Bestemmelse. Naar f. Ex. Kjøberen præsterer Vidner paa, at han har kjøbt sine Nypper af en norsk Skipper, og denne saa er seilet sin Vej, skal saa Kjøberen være fri? Eller naar En, der har kjøbt Hare, siger: „Jeg har